

Grund til at tage Spørgsmaalet om Aarhus Hospital under fornyet Overvejelse, det er den, at der i Øjeblikket indenfor Aarhus Hospital er 5 Mandspladser ledige paa Grund af, at Hospitalet ikke formaar at yde de nødvendige ugentlige Bidrag til disse Pladser. Det er jo kedeligt, naar 5 Pladser saaledes skal staa ledige; der er sikkert dem, som venter paa at faa fat i dem. Det er ogsaa kedeligt af en anden Grund. Vi ved alle, at Byerne lider under Boligmangel, og her saar 5 Boliger ledige, medens man muligvis samtidig maa opføre Barakker for at saffe Plads til et tilsvarende Antal Familier. Det har bidraget til, at Aarhus Kommune har været villig til at yde Sagen Støtte.

Dette Hospital staar altsaa i en Særstilling, Kommunen har givet Tilsagn om at yde Tilskud, og jeg kunde derfor tænke mig den Mulighed, at den højtærede Justitsminister tog under Overvejelse under disse ganske særlige Forhold at give en foreløbig Støtte, saa kunde Sagen jo senere tages op til fornyet Undersøgelse og en mere almindelig Besvarelse. Jeg henstiller derfor, at man under en eller anden Form søger en foreløbig Løsning, der saa muligvis senere kan erstattes af en varigere.

Justitsministeren (Zahle): Jeg har desværre, fordi Haandbiblioteket ikke synes at være helt i Orden, ikke kunnet få fat paa Loven af 28. September 1918. Men jeg tror sikkert at huske rigtigt, naar jeg siger, at der i denne Lov om Afløsning af Grundbyrder er bestemt, at de Embedsmænd, der nu sidder i Embederne, skal have Erstatning af Statskassen for det Tab, de lider ved at faa mindre end det, de vilde have faaet gennem Arvefæsteafgiften ifølge den gamle Beregningsmåde. Som Følge af, at denne Lov altså har truffet Bestemmelse om, i hvilke Tælde Staten skal yde Erstatning for det Tab, der forvoldes offentlige Institutioner, Embedsmænd eller private ved de nye Regler om Arvefæsteafgiftens Erlægge, men Aarhus Hospital eller lignende Stelser ikke er mellem dem, der skal have saadan Erstatning, er der ingen Mulighed, saa vidt jeg kan skønne, for uden Løjtemmel at hjælpe disse Institutioner. Man har haft Spørgsmaalet om, hvem der skulde have Erstatning og hvem ikke, førme til Overvejelse, den Gang Loven om Afløsning af Grundbyrder blev givet. Nur der derfor ikke andet at gøre end at rejse sig efter denne Lovs Bestemmelser.

Ordføreren (Andreasen): Det Andragende, som det ærede Medlem fra Aarhus (Simonsen) anbefalede, har været Genstand for en meget omhyggelig Drøftelse i Finansudvalget. Naar Udvalget ikke har kunnet gaa med til at henvise Sagen til Justitsministeren, er Grunden først og fremmest den, at man ikke tør indlade sig paa saa farlige Principper, som Tilfældet vilde blive, hvis man fulgte det ærede Medlems Henstilling. Jeg vil gøre opmærksom paa, at hele Arvefæsteafløsningsspørgsmaalet rejstes for at skærme en hel Mængde Smaakaarsfolk, smaa Landbrugere mod en efter Rigsdagens Mening ganske urimelig Afgift, en Afgift, der i de fleste Tilfælde tilfaldt de allermest besiddende Klasser i vort Samfund, specielt Godsejere, Herremænd, Lensbesiddere og den Slags Folk. Gik man nu til at yde en Understøttelse som den her krævede, vilde det betyde, at man ret hurtig modtog Henvendelser fra saadanne Institutioner som Herlufsholms Opdragelsesanstalt eller Gods, fra Vallø, Vemmetofte og Gisselfeldt, altsammen Stiftelser og tidligere Adelsmandsbesiddelser, der jo ogsaa kan paaberaabe sig at udøve en vis filantropisk Virksomhed. Derved vilde Arvefæsteafløsningsloven i Virkeligheden blive Spørgsmaal om at yde paa den ene Side et Stats-tilskud til at hjælpe de paagældende afgiftsforpligtede med deres Indbetalinger, paa den anden Side nu, da denne Afløsning havde fundet Sted, et Stats-tilskud til Institutioner, der ikke i Almindelighed kan siges at trænge til Hjælp af Staten. Jeg, der har beskæftiget mig ikke saa ganske lidt med hele dette Spørgsmaal, maa paa det bestemteste fraraade at komme ind paa saa vidtrækkende Principper, som at anerkende Berettigelsen af, at der ydes Stats-tilskud i et Tilfælde som dette. For øvrigt ser Andragerne sig ikke i Stand til at godtgøre mere end dette, at der er paaført Hospitalet et Tab, som ikke en Gang udgør 3 000 Kr., naar vi sammenligner Aarene 1904—05 og 1913—14 med Aarene 1914—15 og 1917—18. Ved Arvefæsteafløsningsloven er der ikke paaført Hospitalet et Tab, der udgør det Beløb, der andrages om, idet dette er intet mindre end 15 000 Kr.

Det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) omtalte, at der var ledige Boliger paa Aarhus Hospital, og at de burde udnyttede ikke mindst i en boligknapp Tid som denne. Heri er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være umuligt at faa disse Boliger udnyttet samfundsmæssigt,